

Hermanis Paukšs

AKVĀRIJS
(viencēliens)

Darbojas:

INGA
NATĀLIJA

INGAS ISTABA. INGA GUĻ. PIE DURVĪM ATSKAN ZVANS. TAD VĒL VIENS. INGA SAGROZĀS. ATSKAN ZVANU SĒRIJA. INGA UZSLIENAS GULTĀ SĒDUS. ATKAL ATSKAN ZVANS.

Inga (kiedz). Jā!

ATSKAN ZVANU SĒRIJA.

Inga (kiedz). Es jau velkos! Velkos! (Aizvelkas atvērt durvis, aiz sevis atstādama nokritušas gultasveļas svītru.)

SKAN ZVANU SĒRIJA, TAD APKLUST. IENĀK INGA UN NATĀLIJA.

Inga. Sēdies!

ATSKAN ZVANS.

Inga. Vai tas tā būs mūžīgi?! (Aiziet, tad atgriežas.) Tas noteikti bija kaimiņu puika. Es viņam teicu, ka ausis noraušu, ja noķeršu. Ļoti ātri skrien maita. Bet, ja es viņu kādreiz noķeršu – noteikti ausis noraušu! Sēdies! Kāpēc atvilkies?

Natālija. Man vajag veci.

Inga. Kādu veci?

Natālija. Tavējo.

Inga. Viņš aizbrauca makšķerēt. Vai tad tev ar savu nepietiek?

Natālija. Es viņu vakar aizdzinu.

Inga. Bet rīt taču viņš atnāks atpakaļ.

Natālija. Cerēsim. Bet tavu veci man vienalga vajag. Man elektrība čupā. Korķi visu laiku lido ārā.

Inga. Ak tā?... Es jau tev teicu, ka viņš aizbrauca makšķerēt.

Natālija. Bet viņš taču atgriezīsies?

Inga (nopūšas). Droši vien. Vai tu kafiju jau dzēri?

Natālija. Nē – man korķi visu laiku lido ārā.

Inga. Ak tā... korķi... pareizi. Klausies – tu uzvāri kafiju, es tikmēr palīdzīšu zem dušas.

Natālija. Labi. (Prom.)

INGA SAKLĀJ GULTU, IENĀK NATĀLIJA, IEKONTAKTĒ KAFIJAS AUTOMĀTU.

Inga. Un vispār – kāds velns tevi tik agri tramda?

Natālija. Bezmiegs. Es nevaru no rītiem aizmigt.

Inga. Un sen jau?

Natālija. Nē – tikai šorīt.

Inga. Nevajadzēja veci aizdzīt, tad būtu, kas iemidzina.

Natālija. Es jau nedzītu, bet tas cūka vakar bija tā piemāvies, ka iesēdās akvārijā. To es vairs nevarēju izturēt – piezvanīju šā vecajam, lai brauc un savāc savu dēliņu!

Inga. Un ko vecais?

Natālija. Atbrauca un savāca. Divreiz iekrāva šim pa muti turpat manā klātbūtnē, divreiz priekšnamā un tad vēl deva tādu pamatīgu štosi, pirms iemeta mašīnā. Es pa logu noskatījos.

Inga. Žēl nebija?

Natālija. Bija jau. Bet kāds man no viņa, lopa, piedzēruša labums? Nebūtu vismaz tai akvārijā iesēdies. Atkal vajadzēs kaimiņiem remontu taisīt. Tu jau zini, kādi mums apakšā kaimiņi.

Inga. Bija jau sūdzēties?

Natālija. Kā tad – vienos no kaut kādiem pasākumiem pārradās, pēc desmit minūtēm jau zvanīja pie durvīm – šiem pleķi griestos parādījušies, vai es nevarot ko paskaidrot! Es arī skaidri un gaiši pateicu – jā, vecais dzērumā akvārijā iesēdās! Vai jums nekad tā negadās? Nē – šiem negadoties. Dzert nevajagot tik baismīgi. Vai tad es ko saku? Skaidrs, ka nevajag! Bet vai tad es dzeru?

Inga. Labi, es eju mazgāties!

Natālija. Tu durvis tikai atstāj vaļā, lai mēs varam sabļautīties, citādi garlaicīgi.

Inga. Labi. (Savāc drēbes un prom.)

Natālija. Klausies!

Ingas balss. Nu?

Natālija. Man tam remontam atkal vajadzēs tavu veci!

Ingas balss. Es jau teicu, ka viņš aizbrauca makšķerēt!

Natālija. Manējais, tu jau pati zini, tikai dzert vien pieprot!

ATSKAN DUŠAS ŠŅĀKOŅA. NATĀLIJA SAGATAVO BROKASTU GALDU, PIEKĀRTO MAZLIET ISTABU. ATSKAN TĀLRUŅA ZVANS.

Natālija (paceļ klausuli). Jā?... Nē, Inga ir dušā... Nezinu. Tad, kad nomazgāsies... Vai vajag ko pateikt?... Kā vēlaties. (Noliek klausuli.) Vai tu vēl ilgi?

Ingas balss. Vai tu ko teici?!

Natālija. Jā!

Ingas balss. Ko tu teici?

Natālija (kliedz). Es prasīju, vai tu vēl ilgi?!

DUŠAS TROKSNIS PIERIMST.

Ingas balss. Es nesapratu!

Natālija. Es prasīju, vai tu vēl ilgi!

Ingas balss. Ļauj taču noskaloties, stulbā!

ATKAL ATSKAN DUŠAS TROKSNIS. NATĀLIJA SMAGI NOPŪŠAS, PĀRŠKIRSTA ŽURNĀLUS. DUŠAS TROKSNIS APRAUJAS. PĒC BRĪŽA IENĀK INGA.

Inga. Nu? Kafija gatava?

Natālija. Sen jau.

Inga. Tu jau vari dzert. (Apsēžas pie spoguļa.)

Natālija. Tu taisies kaut kur?

Inga. Nē, rīta tualete.

Natālija. Tad tavs vecis atnāks kaimiņiem griestus nopūst?

Inga. Atnāks. Kur šis liksies. Man kāds zvanīja?

Natālija. Jā – kāds tēviņš.

Inga. Ko tad tu neko nesaki?

Natālija. Es biju aizmirsusi. Tas tātad bija gaidīts zvans?

Inga. Nē. Man likās, ka zvana.

Natālija. Jā. Es prasīju, ko šim vajag, šis teica, ka piezvanīšot vēlāk.

Inga. Lai piezvana.

Natālija. Zini, kas tas bija?

Inga. Kā es varu zināt? Vai tad mazums tēviņu ap mani luncinās?

Natālija. Un tu šiem dod savu mājas telefonu?

Inga. Viņi paši sameklē. Varen veikli.

Natālija. Un ko tavs vecais saka?

Inga. Viņš ir pieradis. Neņem galvā. Viņš saprot, ka es tur neesmu vainīga. Viņam savs hobijs, man – savējais. Es tikai par tevi brīnos – cik ilgi tu savu muļķīti piecietīsi?

Natālija (smagi nopūšas). Ko es tur varu darīt?

Inga. Sūti viņu ratā uz visiem laikiem.

Natālija. Žēl...

Inga. Sevis nav žēl?

Natālija. Arī sevis žēl, bet viņa tāpat. Smuks viņš man ir... un mīļš, kad nav piedzēries.

Inga. Vai tad kādreiz viņš arī nav piedzēries?

Natālija. Tad, kad viegli iereibis... tikko salāpījies. Tad viņš ir gatavais eņģelis.

Inga. Vai tad viņš vēl gultā var kaut ko izdarīt?

Natālija. Tā nevar sacīt. Kaut ko jau var. No sievietes jau arī daudz kas ir atkarīgs.

Inga. Tad tu, muļķe, vismaz kādu blakus būtu sameklējusi!

Natālija. Kur tad lai es meklēju?

Inga. Vai tad paši nepiesakās?

Natālija. Tā jau nav, ka nepieteiktos. Bail tikai.

Inga. No kā bail?

Natālija. No šitiem visiem bail. Un bail, ka neuzzina.

Inga. Un kas tad ir, ja uzzinās? Varbūt prātīgāks kļūs. Sāks kaut ko pārdomāt. Un vajag paskatīties kādu kārtīgu ģimenes tēvu. Tie, ja iziet uz romantiskām attiecībām, ir tik uzmanīgi un veikli, ka ne kādus šitos saķer, ne kāds gailis pakaļ dzied.

Natālija. Tev ir tādi bijuši?

Inga. Ko tu domā – es no svešas pieredzes tevi mācu?

Natālija (nopūšas). Man ir žēl, ka tu savu vecīti krāp.

Inga. Un manis tev nav žēl, kad vecītis visus brīvos brīžus makšķerēdams pavada? Viņam nervu atslodzi vajag, bet man – nevajag?

Natālija (nopūšas). Jums bērņus vajadzētu.

Inga. Kad vajadzēs, tad būs. Pagaidām mēs vēl kaut kā iztiekam. Kad vecītim makšķerēšana apniks, bet man – cita rakstura izpriecās, tad

arī paskatīsimies, vai ir vērts jaunus krenžus gādāt vai nav. Un ko tad tu pati vēl neesi sarūpējusi?

Natālija. Man taču viņš nepārtraukti dzer! Kā lai es tādus bērnus pasaulē laižu! Tu taču zini, kādu iespaidu tas atstāj!

Inga. Vai tad cita neviena nav, kas tava dzērāja vietā parūpētos?

Natālija. Tu atkal to pašu.

Inga. Starp citu – kas vainas tavam vīratēvam? Neesi mēģinājusi viņam likt ko manīt?

Natālija. Tu traka esi?!

Inga. Bet viņš taču ir kapitāls vecis! Izskatīgs, spēcīgs... šarmants sirmums deniņos.

Natālija. Jā, jā – un sieva – gandrīz desmit gadus jaunāka par mums!

Inga. To stulbo zosi nav vērts ņemt galvā. Kura viņam šitā pēc kārtas?

Natālija. Oficiāli ceturtā, bet tā... nezinu... neviens nav skaitījis.

Inga. Bet tu pamēģini – liec manīt.

Natālija. Tu labi zini, ka to es nedarīšu!

Inga (piesēžas pie kafijas galda). Klausies – viņš taču tev ārstējās... viņš taču kaut kad nedzēra.

Natālija. Jā, bet tad viņš bija drausmīgs. Tāds nervozs un stīvs. Es pati pateicu, lai labāk ierauj pa glāzītei. Sākumā jau bija labi, bet tad atkal aizgāja bez mēra.

Inga. Jēgas dzīvei nav, tur tā nelaime.

Natālija. Nav gan. Klausies – tu tikai neaizmirsti savam vecim par tiem korķiem pateikt!

Inga. Neaizmirsīšu. Tikko viņš atnāks no makšķerēšanas, tā tūlīt aiztriekšu pie tevis.

Natālija. Zini ko – es arī labprāt palīstu zem dušas!

Inga. Lien.

Natālija. Es ilgi nebūšu. Kurā divielī var slaucīties?

Inga. Dzeltenajā. Manis pēc tu vari tupēt zem dušas kaut vai visu dienu!

NATĀLIJA AIZIET. PĒC BRĪŽA ATSKAN DUŠAS ŠŅĀKOŅA. INGA IZVELK PUTEKĻU SŪCĒJU UN TĪRA TEPIKĪ. IENĀK NATĀLIJA.

Natālija. Man neērti to tavu vecīti izmantot, bet viņam vismaz var uzticēties, ka kārtīgi sataisīs.

Inga. Neņem galvā! Dzer kafiju!

Natālija. Es tūlīt. (Apsēžas pie spoguļa, kopjas.) Es šoreiz tomēr iedošu viņam naudu, labi?

Inga. Nevajag mums tavas naudas! Mums visa kā ir diezgan!

Natālija. Vienalga – kauns. Meistaram nezin cik būtu jāmaksā, un vēl nekādas garantijas, ka sataisīs kā nākas.

Inga. Tev tāpat nav naudas.

Natālija. Ir. Tik daudz es atrastu. Es naudu slēpju vairākās vietās. Viņš, maita, kad vienā vietā ir atradis, tad tālāk vairs nemeklē, bet skrien pakaļ. Pēdējā laikā es pat iekrājuši šo to esmu.

Inga. Vajag krājkasē likt.

Natālija (nopūšas). Vajag. Bet tāpat jau visur rindu ir diezgan. Vēl krājkasē stāvēt...

Inga. Liecies mierā ar savām naudas problēmām!

Natālija. Ja jau tik vien būtu kā tie korķi. Bet tagad vēl tie griesti! Padomā tik – iesēdās muļķis akvārijā! Un tavs vecītis jau vienreiz viņiem remontu taisīja.

Inga. Ļoti labi – toreiz viņam pamatīgi samaksāja.

Natālija. Tas bija tāpēc, ka viņš piekrita viņiem visu dzīvokli izremontēt. Tagad jau viņiem to nevajadzēs! Un par tādu meistarību nezin cik varētu maksāt.

Inga. Nepļāpā. Nāc kafiju dzert.

Natālija (apsēžas pie galda, dzer kafiju). Klausies... Kāpēc tu precēji vecīti, ja tagad dari viņam pāri?

Inga. Es viņam nedaru pāri. Viņš man dara pāri.

Natālija. Nav tiesa – tu vecīti apprecēji tāpēc, ka viņam ir zelta rokas, ka viņš daudz pelna un ir kluss un lādzīgs.

Inga. Jā, bet cita iemesla precēties es neredzu.

Natālija. Es zinu – tu netici, ka ir mīlestība.

Inga. Es zinu, ka nav.

Natālija. Tās ir muļķības.

Inga. Tev ir sabeigti nervi. Tāpēc tev liekas, ka ir kaut kāda slimīga mīlestība. Patiesībā ir vai nu stress, vai arī miers un laime. Es esmu laimīga ar vecīti, bet tavs alkoholiķis tik daudz vien prot kā iesēties akvārijā.

Natālija. Par to jau es runāju – ja manējais uzvestos tikpat labi kā tavs vecītis, es viņam būtu kā tepīķis pie kājām.

Inga. Ko tu man piekasies? Dzīvo savu dzīvi un netraucē man dzīvot manējo! Man vajag ik pa brīdim kādu, kas sapurina! Bet vecīti es mīlu! Saprati – mīlu! Jā – tāpēc, ka viņam ir zelta rokas, tāpēc, ka viņš daudz pelna un ir kluss un lādzīgs!

Natālija. Man vajadzētu piezvanīt. Vecais viņu vakar šausmīgi dauzīja. Ka nav atkal kādu zobu izsitis.

Inga. Vai tad pagājšreiz izsita?

Natālija. Pagājšreiz ne. Tikai uzaci bija tā pārsitis, ka vajadzēja šūt. Bet pirms tam gan – kā lika, tā visi priekšzobi ārā.

Inga. Zvani.

Natālija (uzgriež numuru). Halo!... Labdien, te Natālija... Kā viņš tur?... Nē, nē – es tikai painedēties... Jā – uzredzēšanos. (Noliek klausuli.)

Inga. Kas ir?

Natālija. Es zinu, kas tev zvanīja, kamēr tu biji dušā.

Inga. Kas tad?

Natālija. Viņš.

Inga. Kāds viņš?

Natālija. Manējā vecais.

Inga. Pilnīgi iespējams.

Natālija. Vai tu ar viņu salaid?

Inga. Vispār... jā.

Natālija. Kāpēc tad tu viņu man piedāvā?

Inga. Tāpēc, ka viņš man ir apnicis.

PIE DURVĪM ATSKAN ZVANS.

Natālija. Kas tur nāk?

Inga. Vai es zinu! Es vēl sienām cauri neesmu iemācījusies saredzēt. (Pieceļas.)

Natālija. Ja nu tur zvana kāds, kas ienāks... un līdz pašiem pamatiem pārvērtīs mūsu dzīvi? (Iesmejas.)

Inga. Nesmejies. Tā mēdz gadīties. (Prom, tad atgriežas.)

Natālija. Pastnieks?

Inga. Nē – atkal kaimiņu puika. Bet kādreiz es viņu tomēr noķeršu... un noraušu tās ausis.

BEIGAS

1985